

Sygn. akt II Ka 469/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO **Magdalena Dąbrowska** (spr.)

Sędziowie SO **Artur Bobiński**

SR del do SO **Agnieszka Tyska - Czarnecka**

Protokolant **Anna Nierubiec**

w obecności Prokuratora **Adama Kolbus**

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2016 r.

sprawy przeciwko **M. C.**

oskarżonemu o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i inne

A. B. oskarżonemu o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i inne

z powodu apelacji obrońcy oskarżonego M. C., obrońcy oskarżonego A. B., oraz apelacji oskarżonego A. B.

od wyroku Sądu Rejonowego w Pułtuskach z dnia 24 czerwca 2016r. w sprawie IIK 20/15

orzeka:

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza ze Skarbu Państwa na rzecz adwokata E. H. 516, 60 (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) brutto z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu;

III. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów postępowania w tym opłaty za II instancję i przejmuje je na rachunek Skarbu Państwa;

Sygn. akt II Ka 469/16

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 423 § 1a k.p.k. Sąd Okręgowy ograniczył zakres niniejszego uzasadnienia do części wyroku odnoszącej się do apelacji osobistej oskarżonego A. B. oraz jego obrońcy.

A. B. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 23 kwietnia 2012 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ze z góry powziętym zamiarem nie spłacenia kredytu na zakup w systemie sprzedaży ratalnej w sklepie (...) w P. laptopa T. o wartości 3360,00 zł doprowadzili za pomocą wprowadzenia w błąd (...) Finanse SA. z siedzibą we W.

do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, przy czym A. F. złożył nierzetelne pisemne oświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) Sp. z o.o. L., podczas gdy nie był pracownikiem tej firmy, mające istotne znaczenie dla uzyskania kredytu konsumenckiego na zakup towarów i usług o nr (...) i na tej podstawie uzyskali kredyt w wysokości 3 853,52 zł na szkodę wymienionego banku, przy czym czynu tego dopuścili się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

2. w dniu 21 kwietnia 2012 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ze z góry powziętym zamiarem nie spłacenia kredytu na zakup w systemie sprzedaży ratalnej w sklepie (...) S.A. w P. notebooka H. nr (...) o wartości 2990 zł doprowadzili za pomocą wprowadzenia w błąd (...) Bank S.A. Oddział w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, przy czym A. F. złożył nierzetelne pisemne oświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) Sp. z o.o. L., podczas gdy nie był pracownikiem tej firmy, mające istotne znaczenie dla uzyskania kredytu konsumenckiego na zakup towarów i usług o nr (...) i na tej podstawie uzyskali kredyt w wysokości 4120,04 zł na szkody wymienionego banku, przy czym czynu tego dopuścili się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

3. w dniu 21 kwietnia 2012r w P., działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ze z góry powziętym zamiarem nie spłacenia kredytu na zakup w systemie sprzedaży ratalnej w sklepie (...) ul. (...) skutera hurricane o wartości 2990zł, usiłowali doprowadzić za pomocą wprowadzenia w błąd dc niekorzystnego rozporządzenia mieniem S. Bank w kwocie 2990 zł, przy czym A. F. złożył nierzetelne pisemne oświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) Sp. z o.o. L., podczas gdy nie był pracownikiem tej firmy, a mające istotne znaczenie dla uzyskania kredytu konsumenckiego na zakup towarów i usług o nr (...), którego jednak nie uzyskali, przy czym czynu tego dopuścili się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

4. w dniu 23 kwietnia w P., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ze z góry powziętym zamiarem nie spłacenia kredytu na zakup w systemie sprzedaży ratalnej w sklepie (...) ul.(...)skuter o wartości 3699,00 zł usiłowali doprowadzić za pomocą wprowadzenia w błąd (...) Bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, przy czym A. F. podał, mające być zawarte w pisemnym oświadczeniu nierzetelne dane o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) Sp. z o.o., podczas gdy nie był pracownikiem tej firmy, mające istotne znaczenie dla uzyskania kredytu konsumenckiego na zakup towarów i usług wysokości 4489,08 zł na szkodę wymienionego banku, którego jednak nie dostali, przy czym czynu tego dopuścili się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

5. w dniu 21 kwietnia 2012 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ze z góry powziętym zamiarem nie spłacenia kredytu na zakup w systemie sprzedaży ratalnej w sklepie (...) w P. przy ul. (...) (...) laptopa firmy (...) o wartości 2619 zł, usiłowali doprowadzić za pomocą wprowadzenia w błąd (...) Bank (...) S.A. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 2619 zł, przy czym A. F. podał, mające być zawarte w pisemnym oświadczeniu nierzetelne dane o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) Sp. z o.o. L., podczas gdy nie był pracownikiem tej firmy, mające istotne znaczenie dla uzyskania kredytu na zakup towarów i usług na szkodę wymienionego banku, którego jednak nie otrzymali z uwagi na odmowę podpisania dokumentów przez pracownika sklepu zawiązaną ze stanem nietrzeźwości A. F. i interwencją policji, przy czym czynu tego dopuścili się w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 24 czerwca 2016 r. wydanym w sprawie sygn. II K 20/15 Sąd Rejonowy w Pułtusku uznał oskarżonego A. B. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów szczegółowo opisanych w pkt I, II, III, IV i V aktu oskarżenia ustalając, że czyn opisany w pkt IV aktu oskarżenia popełniony został w dniu 23 kwietnia 2012 r. i przyjmując, że

stanowią one ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na mocy art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, zaś na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył A. B. karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 23 kwietnia 2012 roku, oraz od dnia 25 kwietnia 2013 roku do dnia 13 czerwca 2013 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. W punkcie VIII wyroku Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec A. B. i pozostałych oskarżonych M. C. oraz A. F. solidarnie obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami szczegółowo opisanymi w pkt. I i II aktu oskarżenia w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych: (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 3.853,52 złotych, (...) Bank S.A. Oddział (...) z siedzibą w W. kwotę 4.120,04 złotych. Nadto Sąd Rejonowy zasądził od Skarbu Państwa tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu A. B. na rzecz adw. E. H. kwotę 516,60 złotych, z czego kwota 96,60 złotych stanowi podatek VAT. W końcowej części wyroku Sąd zwolnił oskarżonego A. B. od zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

W apelacji osobiście wniesionej przez oskarżonego A. B. w całości na swoją korzyść, skarżący powyższemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia to jest art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k.,
2. obrazę przepisów prawa karnego materialnego to jest art. 3 k.k., art. 297 § 1 k.k., art. 11 § 2 k.k.,
3. rażącą niewspółmierność wymierzonej kary oraz orzeczonego środka kompensacyjnego, które są nieadekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia winy.

Skarżący wniósł o złagodzenie orzeczonej kary oraz uchylenie obowiązku naprawienia szkody.

Obrońca oskarżonego A. B. wniósł apelację od powyższego wyroku w części dotyczącej wymierzonej oskarżonemu kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (punkt I wyroku). Orzeczeniu temu zarzucił rażącą niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu oskarżonemu surowej kar 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec A. B. znacznie niższej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wywiedzione apelacje nie zostały uwzględnione.

Obydwie apelacje zarzucają zaskarżonemu wyrokowi de facto rażącą niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności. Pomimo tego, Sąd Odwoławczy w myśl art. 433 § 1 i 2 k.p.k. jest zobowiązany ustosunkować się do pozostałych zarzutów wymienionych w części wstępnej apelacji osobistej oskarżonego A. B.. Apelujący skarżąc wyrok w całości oprócz rażącej surowości kary pozbawienia wolności zarzucił obrazę przepisów postępowania oraz naruszenie przepisów prawa materialnego. Wbrew tymże twierdzeniom uznać należy, iż Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, w oparciu o właściwie zebrany i oceniony materiał dowodowy, a swoje stanowisko w sposób należyty uzasadnił.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku byłby słuszny jedynie wtedy, gdyby Sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach nie znajdujących potwierdzenia w wynikach przeprowadzonego postępowania dowodowego (art. 2 § 2 k.p.k.).

Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku nie może sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd I instancji

w dokonanej ocenie materiału dowodowego. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, a stawiając zarzut ten należy wykazać jakich konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się Sąd I instancji, zatem krytyka odwoławcza, aby była skuteczna, musi wykazać usterki rozumowania zaskarżonego orzeczenia (wyrok Sądu Najwyższego z 22 stycznia 1975 r., sygn. I KR 197/74). Zważywszy na fakt, iż oskarżony A. B. na rozprawie głównej przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień, trudno skutecznie zakwestionować poczynione na tej podstawie ustalenia faktycznie. Tym bardziej dotyczy to przypadku gdy tego rodzaju uchybienie podnosi sam oskarżony.

Kolejnym wyszczególnionym w apelacji oskarżonego przepisem, którego obrazę zarzuca jest art. 5 § 2 k.p.k. W tym zakresie przypomnieć należy, że nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazę powołanego przepisu, podnosząc wątpliwości strony, co do treści ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny, czy nie została naruszona zasada *in dubio pro reo*, istotne jest jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości, co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął te wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.

Jeżeli z materiału dowodowego sprawy wynikają różne wersje wydarzeń, to nie jest to równoznaczne z istnieniem niedających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k., bo w takim wypadku sąd orzekający zobowiązany jest do dokonania ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i dopiero wówczas, gdy wątpliwości nie zostaną usunięte, należy tłumaczyć je na korzyść oskarżonego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 5 kwietnia 2007 roku, sygn. II AKa 30/07). W niniejszej sprawie zgromadzony materiał dowodowy jednoznacznie świadczy o sprawstwie oskarżonego A. B.. W tym układzie Sąd Rejonowy nie miał i nie mógł mieć jakichkolwiek wątpliwości, które należało rozpatrywać przez pryzmat zasady wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k.

W konsekwencji niestwierdzenia naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. chybionym był również podniesiony przez skarżącego w apelacji zarzut obrazę art. 4 k.p.k., który to przepis nie może w ogóle stanowić samodzielnie podstawy zarzutu środka odwoławczego, skoro formułuje procesową zasadę obiektywizmu, przestrzeganie, której gwarantowane jest szczegółowymi przepisami procedury karnej. Przyjęcie, że doszło do naruszenia tej zasady wymaga więc wykazania obrazę poszczególnych przepisów gwarantujących jej przestrzeganie (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 2009 r., sygn. II KK 96/09). Art. 4 k.p.k. zawiera jedynie ogólną wskazówkę, adresowaną do wszystkich organów postępowania.

Sąd Okręgowy nie stwierdził także, aby doszło do niewłaściwego zastosowania, bądź błędnej wykładni przepisów art. 3 k.k., art. 297 § 1 k.k. oraz art. 11 § 2 k.k. Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności w żaden sposób nie naruszył zasad humanitaryzmu, a w szczególności godności oskarżonego. Analiza akt sprawy wskazuje, że dobra osobiste oskarżonego były respektowane w całym toku postępowania karnego. Odnośnie zaś subsumpcji okoliczności faktycznych pod kwalifikację prawną z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., przy przyjęciu, iż czyny przypisane oskarżonemu stanowią ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k., uznać należy, że w pełni odzwierciedla ona inkryminowane zachowania A. B.. Sąd Odwoławczy podziela w tym zakresie rozważania prawne Sądu I instancji i przyjmuje je za własne. Z tego względu ponowna analiza sytuacji prawnej zarzucanych oskarżonemu czynów jest zbędnym powtórzeniem.

Jak już zauważono, zasadniczym elementem wywiedzionych środków odwoławczym był zarzut rażącej niewspółmierności kary. W przekonaniu Sądu Odwoławczego jest on jednak niesłuszny i stanowi efekt ignorowania realiów sprawy oraz błędnej wykładni przepisów prawa karnego statuujących dyrektywy i zasady wymiaru kary.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż wymiar kary zawsze może wzbudzać wątpliwości z uwagi na eksponowanie w kodeksie karnym elementu uznaniowości. Kodeks karny otwiera drogę takiej praktyce, gdyż art. 53 § 1 k.k. stanowi, iż sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, Sąd I instancji, podobnie jak Sąd Odwoławczy jest oczywiście ograniczony karnomaterialnymi dyrektywami i zasadami wymiaru kary. Wskazany wyżej art. 53 k.k. wymienia cztery dyrektywy wymiaru kary, które sąd ma obowiązek uwzględnić. Pierwsze dwie z nich to współmierność kary do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, zaś kolejne dwie – realizujące cele

kary – to dyrektywa oddziaływania kary na sprawcę oraz dyrektywa społecznego oddziaływania. W judykaturze Sądu Najwyższego przeważa pogląd, iż wymienione wyżej dyrektywy kary są równoważne, a preferencja jednej z nich może wynikać albo z przepisów ustawy, albo preferencji sądów, gdy brak wskazań ustawowych.

W tym zakresie należy podkreślić, iż art. 438 pkt. 4 k.p.k. konstatuje możliwość zmiany orzeczenia w zakresie kary, ale tylko w sytuacji, gdy jest ona rażąco niewspółmiernie łagodna lub surowa. Należy zatem zaznaczyć, iż powodem ewentualnej „korekty” zaskarżonego wyroku nie może być każde stwierdzenie niewspółmierności, a jedynie jej postać rażąca. W judykaturze SN wskazuje się, iż zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowość sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r., sygn. V KRN 178/85). Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy kara wymierzona za przypisane przestępstwo nie odzwierciedla w należyтым stopniu stopnia społecznej szkodliwości czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1990 r., sygn. WR 363/90).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że orzeczona przez Sąd I instancji kara pozbawienia wolności w żadnym wypadku nie może być uznana za karę rażąco niewspółmierną. Orzekając o karze Sąd Rejonowy należycie uwzględnił wszystkie okoliczności wpływające na jej ostateczny kształt wskazane w art. 53 k.k. i dał temu wyraz w części merytorycznej uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd I instancji w sposób dostateczny zaakcentował, dlaczego wymierzył oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Trafnie także, wbrew twierdzeniom apelujących, Sąd Rejonowy wymierzając karę, wziął pod uwagę stopień winy oskarżonego oraz stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów. A. B. dopuścił się szeregu inkryminowanych zachowań, działał na dość dużą skalę wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami. Spowodował wysokie straty na szkodę pokrzywdzonych banków. Sąd Rejonowy słusznie zaakcentował również wyjątkowo naganne zachowanie oskarżonego w sklepie (...) oraz popełnienie zarzucanych czynów w warunkach powrotu do przestępstwa. Wbrew twierdzeniom apelujących, w zaskarżonym wyroku uwzględniono jako okoliczność łagodzącą przyznanie się do winy A. B. i złożenie wyjaśnień, które pozwoliły na ustalenie rzeczywistego przebiegu przedmiotowych zdarzeń i roli w nich poszczególnych uczestników.

Zachowania procesowego oskarżonego A. B. nie można jednakże uznać jako uzasadniającego zastosowanie instytucji z art. 60 § 3 k.k. (tzw. mały świadek koronny). Kluczową przesłanką zawartą w tym przepisie jest ujawnienie wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacji dotyczących osób uczestniczących w ich popełnieniu. Czasownik „ujawnić” trzeba rozumieć jako przekazanie przez sprawcę organowi powołanemu do ścigania przestępstw tylko takich wiadomości, które według wiedzy informującego nie były dotychczas znane organom ścigania (uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 29 października 2004 r., sygn. I KZP 24/04). Oskarżony A. B. złożył wyjaśnienia po tym jak w dniu 17 września 2008 r. został zatrzymany wspólnie z A. F. przez funkcjonariuszy Policji z KPP w P.. U oskarżonego funkcjonariusze ujawnili i zabezpieczyli laptop T., telefon komórkowy S. i tablet H.. W wyniku przeszukania A. F. zatrzymano umowę o kredyt konsumencki bez podpisów oraz kartkę z treścią (...) Sp. z o.o. L. oraz inne zapiski. Przewidziana w przepisie art. 60 § 3 k.k. premia w postaci obowiązkowego nadzwyczajnego złagodzenia kary nie przysługuje sprawcy, który pozoruje ujawnienie informacji, czyli przekazuje je wówczas, gdy ma świadomość, że organy powołane do ścigania wiadomości te już mają (postanowienie SN z dnia 20 lutego 2003 r., II KK 113/02, OSNKW 2003, nr 5-6, poz. 52).

Orzeczony w niniejszej sprawie środek kompensacyjny solidarnego obowiązku naprawienia szkody nie wykracza poza przesłanki zakreślone art. 46 § 1 k.k. Popełnione przez oskarżonego czyny zabronione były skierowane przeciwko mieniu i wyrządziły pokrzywdzonym bankom duże straty. Sąd Odwoławczy nie stwierdził, aby wysokość ustalonej w zaskarżonym wyroku rekompensaty była rażąco wygórowana, bądź nawet nieadekwatna w mniejszym stopniu do przestępstwa popełnionego przez oskarżonego.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, iż Sąd I instancji przy wymiarze kary w należyтым stopniu uwzględnił wszystkie istotne w tym względzie okoliczności i orzekł karę, która nie może być uznana za rażąco niewspółmierną. Wymierzona oskarżonemu kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, nie przekracza stopnia winy, jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości udowodnionego mu przestępstwa oraz należyście realizuje cele wychowawcze i zapobiegawcze, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do jego osoby, jak i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy nie podzielając argumentów skarżących uznał wywiedzione w niniejszej sprawie apelacje za bezzasadne i na zasadzie art. 437 k.p.k. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach wynagrodzenia obrońcy ustanowionego z urzędu orzeczono na mocy § 17 ust. 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.).

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Odwoławczy zwolnił oskarżonego A. B. od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego i przejął je na rachunek Skarbu Państwa.

Z tych względów Sąd Odwoławczy, orzekł jak na wstępie.